

Bőrömben elheverve

*Nem is szerény bérlőként mondom:
szívesen laktam ezt a testet.
Amíg rendszeren folyt a takarítás,
jól működött villany s vízvezeték.*

*Kellemes időket aludtam benne.
Ki- és bejártam, oly szabadon, hogy már-már nem egyszer
dúdolva; fogadtam vendég nőket is.
Volt aki kedves köszönéssel távozott.*

*Maradok hát csak hű lakó, noha lám
pókhálósodik már itt az ablak, ott behúz a réseken a fagy.
Koppanások az éji csöndben, reccsenések
gondoltatnak lakáscserére.*

*Pincéből patkány, padlásról egér,
szekrényből szű küld börtön morze-jelzést.
De inkább alvás, mint — bár gondolatban —
ismét költözőkódési herce-hurca.
Befed ez a kék ég, ha nem fed koporsó.*

*Heverek, vén csősz, bőrömbbe burkolózó —
Csap őszi eső, holnap téli hó sűrűn le. És
holnapután le mind a csillag,
Tejút, halott hold, kihűlő Nap.
S a föld leszen alsó.*

Neveletlen ház

*Apránként: évenkénti szemhunyással
valamit megbocsátanak
csúnyaságának előbb a fák,
a mégis felnővők,
a busz, mely ott szalad
tízpercenként a téren át.
Elnézik neki majd ők is, a dombok
a pökhendi ormot, pimasz tetőt
és mind a születési anyafoltot,
miket most már kérkedve vállal.
Szégyenkezve, de közelebb
lép hozzá egy-egy szerény épület.
A tornyok, bár a gőg
pillantását váltják feje felett,
meghajolnak a közizlés előtt:
épp, mert annyit berzengetett:
randevúzók közismert helye lett.
Közöttünk él. Komoly
terveinkbe is beleszól.*

*

*Még nincs botom. De már kezembe illenék.
Hogy hátranézzek utamon!
Búcsúzkodjunk, csúnyácska völgyvidék!
Púpod síromig hordhatom.*

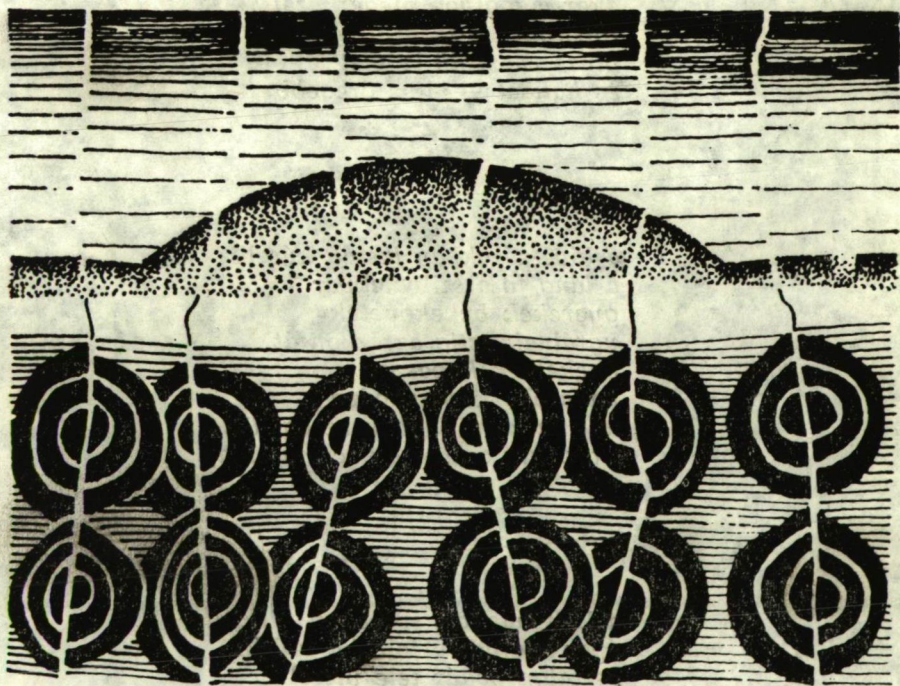
Au-dessous des m^êlées

A hajdani hős genfieknek

— Mi végre élsz még? — *Belelátom
új házba is már megdőlését.
Kihallok harsány despota-
torkok ércéből pléh-zörejt.*
— Szem vásik, dobhártya fásul... — *De fürkészh,
fülel, szaglász a szivből kifelé
házörző ösztön: rekedt susogóra
vénült kutyáké, jósoké.*

Jöhettek

hozzám: ős-tölgyest zúgató Idők, ők
adnak tán hangot hangommal — nagy csönd előtt!
Így ihletetten láthatok bele
s láttathatok lám simára műtött és vakolt
szépasszony-arcba féregrándulást, feszes
országképmásba festményrepedést,
dadogó nyelvvel dodonai vigaszul
hirdetendő, — kétkedők, lám vonagló számra is
parancsként föl vállalt ígéket: lesz igazság!
Van pártfogónk! Rendet csinál
szövetségesünk, a halál!

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA